

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1000. Usque Ad Annum 1063

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117956

§. 23. Victoris II. obitus. Stephanus X. Papa.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66323)

bito cum Rege juvene, Balduino, Comi-
te Flandriæ, & Godefrido Duce Lotha-
ringiæ reconciliavit, totumque in Re-
gnum, ut potuit, utcunque pacem reve-
xit.

§. XXIII.

*Victoris II. obitus. Stephanus X.
Papa.*

Victor II. Papa, Festo Nativitatis Do-
mini Ratisbonæ apud Regem cele-
brato, in Italiam reversus, obiit in Thu-
scia, vigesima octava Julii anno millesi-
mo quinquagesimo septimo, postquam
annis duobus, mensibus tribus & dimi-
dio sedisset. Hujus obitus nuncio a Bo-
nifacio Episcopo Albanensi Romam cele-
riter perlato, complures Romani tam ex
Clericis, quam civibus Cardinalem Fri-
dericum, qui tunc Romæ versabatur, *Chro. Cass. l. II. c. 97.*
adeuntes consulunt, quis ipsius iudicio
Papa eligendus esset. Reliquo illius diei
spatio, tota nocte, & sequente die in illa
deliberatione consumptis, tandem Fride-
ricus viros quinque nominat, inter illos,
qui in iis regionibus degebant, ut ipsi vi-
debantur, dignissimos, scilicet Humber-
tum Episcopum S. Rufinæ, Joannem Epi-
scopum Velitrensem, Episcopum Perusi-
num, Episcopum Tusculanensem, & Hil-
debrandum Subdiaconum. Romanis ve-
ro dicentibus, nullum ex his sibi place-

re,

Sæculum XI. re, sed ipsum Fridericum Abbatem, Ec-
A.C. 1057. clesiæ Pastorem, esse electuros, respon-
 dit, id solum futurum, quod Deus decre-
 visset. Putabant non nulli expectandum
 esse Hildebrandi reditum, qui in Thufcia,
 quo Victorem Papam secutus fuerat, re-
 manserat; sed alii rem neutiquam diffe-
 rendam esse rati, summo mane ad Fride-
 ricum Abbatem, in ædibus Pallariæ S.
 Andreæ diversantem, se conferunt, per
 vim ad Basilicam S. Petri ad vincula tra-
 hunt, Papam eligunt, & Stephanum (*)
 dicunt, quia illa die memoria S. Steph-
 ani Papæ secunda Augusti colebatur. In-
 de plaudentibus omnibus in Lateranum
 deducunt. Altera die, quæ erat Domi-
 nica, omnibus Cardinalibus, Clericis po-
 puloque confluentibus, & cum Neo-ele-
 cto ad Vaticanum procedentibus, lætis-
 simis omnium ordinum suffragiis conse-
 cratur.

Erat Fridericus Frater Godefridi Lo-
Mabil. Sæc. tharingiæ Ducis, maximis illius ævi Prin-
6. p. 2. p. 548. cipibus adnumerandi. Cum Archidia-
 cono munere in Ecclesia Leodiensi funge-
 retur, inde a Leono IX. Papa evocatus,
 & in Italiam deductus, Ecclesiæ Roma-
Sup. S. 4. næ Cancellarius constituitur. Idem ex
 tribus Legatis anno 1054. Constantino-
 polim missis unus fuit, sed in Italiam re-
 dux,

(*) Aliis Nonus, aliis Decimus dicitur.

dux, Papam e vivis excessisse, & Hen-
ricum Imperatorem sibi iratum compe-
rit, scilicet germano Godefridi Ducis,
quem Henricus inimicorum suorum in-
fensissimum habebat, maxime postquam
ille Dux Beatricem, Bonifacii Marchionis
Thusciæ viduam, matrimonio sibi jun-
xisset. Ut igitur Cæsaris indignationi
cederet Fridericus, ad Montem Cassinum
secessit, ubi a Richerio Abbate susceptus
Institutum monasticum professus est.
Richerio anno 1055. fatis functo, Petrus
monasterii Decanus, Senex venerabilis a
Monachis eligitur. Sed Victor II. Papa
hac electione se inconsulto facta offen-
sus Cardinalem Humbertum ad montem
Cassinum mittit, ad inquirendum quid
actum esset. Reclamabant monasterii
Seniores, dicebantque, secundum Regu-
lam & Sacræ Sedis indulgentiam nemi-
ni mortalium, nisi solis monachis com-
petere sibi Abbatem eligere. Petrum
Canonice & invitum fuisse electum, nec
fratres Cassinenses, quicunque id præci-
peret, alium Abbatem recepturos. Hum-
bertus, cum non haberet, quod oppone-
ret, discessit. Postea vero, quibusdam
monachis turbas cientibus, Petrus libe-
re se Præfulatu abdicavit; cumque Hum-
bertus Capitulum convocasset, Frideri-
cus monachus omnium suffragiis Fe-
ria VI. post Pentecosten vigesima tertia
Maji

Sæculum XI.
A.C. 1057.

ibid. p. 583.
Fridericus
Abbas Cassi-
nensis.

Sæculum XI. Maji anno millesimo quinquagesimo se-
A.C. 1057. ptimo Abbas electus est. Tum sine mo-
 ra in Thufciam ad Papam profectus, ab
 eo ex Cardinali Diacono Presbyter Ti-
 tulo S. Chrysogoni creatur, & Benedi-
 ctione Abbatiali consecratur, quam pro
 antiqua consuetudine Abbas Cassinensis a
 nemine nisi a Summo Pontifice accipiebat.
 Mox relicto Papa Romam se conferens
 possessionem Tituli sui S. Chrysogoni
 adiit; sed vix uno mense ibi commoratus,
 Papa accepto Stephani nomine ordinatur.

Stephanus quatuor mensibus Romæ
 moratus, Disciplinæ Ecclesiasticæ studio
 accensus, crebras Synodos habuit, in qui-
 bus de conjugis Clericorum & Presby-
 terorum, nec non de incestis consangui-
 neorum nuptiis actum. Omnes Cleri-
 cos, qui post interdictum Papæ Leonis
 incontinentes extiterant, de Choro Eccle-
 siæ exire præcepit, & quamvis relictis
 feminis pœnitentiam amplexi essent, ex
 Sanctuario ad tempus ejecit, & celebra-
 dæ Missæ licentiam in perpetuum dene-
 gavit. Circa Festum S. Andreae Papa
 Cassinum se contulit, ibique duobus men-
 sibus & ultra versatus usque ad Festum
 S. Scholasticæ decimam Februarii vitium
 proprietatis, quod a pluribus annis sen-
 sim irreperat, radicitus evelli iussit.
 Munus Abbatis servaverat; sed circa
 Natalem Domini gravissimo morbo cor-
 reptus,

*Petr. Dam.
 ad Episc.
 Taur. opusc.
 XVIII. c. 7.*

reptus, cum se moriturum crederet, Suc-^{Sæculum XI.}
cessorem sibi eligi curavit Desiderium ^{A.C.1057.}
monachum, quem & ipsum S. Petri Ca-
thedram conscendere videbimus.

§. XXIV.

Petrus Damiani Episcopus.

Stephanus Papa Petri Damiani merita ^{vit. Pet. c. 14.}
non ignorans e solitudine sua evoca-
tum, Episcopum Ostiensem & Cardina-
lium primum creavit, utpote virum Epi-
scopali fastigio dignum & Ecclesiæ variis
tempestatibus jactatæ maxime necessa-
rium. Hæc quidem Papæ, Episcoporum,
omniumque, qui Ecclesiam amabant,
de Petro erat opinio. Ipse vero ad re-
linquendam dilectam solitudinem per-
moveri non poterat, & omnibus viribus
reluctabatur. Hinc necesse fuit obstina-
to excommunicationis pœnam commi-
nari, nisi flecti se pateretur, & Papa ap-
prehensa cunctantis manu annulum de-
dit & Baculum pastorem, solemne in-
diciu, quod cum Ecclesia Ostiensi Sa-
cra Sponsalia iniret. At ille nunquam
non vim sibi illatam esse querebatur, &
Episcopatus onera a se amoliri cupiebat.

Ad illud tempus, quo ad Episcopa-
lem Dignitatem evectus est, referri pot-
est Petri Damiani epistola data ad Epi-
scopos Fratres suos, id est, septem Epi-
scopos Cardinales, quos Episcopos Ec-
clesiæ